

Rodinná

záležitost

Jde za svým srdcem.
Netuší, že ztratí víc, než si dokázala představit.

Claire Lynch

Ukázka z knihy:

Občas si Dawn představuje, že má Hazel pravdu, že to dobře dopadne. Možná to Heron pochopí a uvidí v tom šanci najít i pro sebe něco skutečného, něco víc. Protože Dawn mu to chce říct, chce mu vysvětlit, co tohle je a co to není. Vzala si ho, protože se to od ní očekávalo, to je vše. Lidé to dělají pořád, nebylo to špatné, řekne, ale jen stěží je to dokonalé. Oba dva, myslela si vždycky, cítili ve svůj svatební den hlavně úlevu, sdílený pocit, že jejich vztah představuje bezpečné útočiště. Před pěti lety ty šaty a hedvábné květiny znamenaly povolení zapadnout. Hypotéka, dítě, všechny ty věci, kterými člověk zaplňuje dny a roky. Ale Dawn tehdy byla jiný člověk, jen sotva skutečný. Může to říct svému manželovi? Těmito slovy?

Jak mu vysvětlit, že tohle není nic nového, právě naopak? Něco, co v hloubi duše věděla vždycky.

„Absolutní triumf! Claire Lynch, podobně jako skvělá Maggie O'Farrell, umí pozoruhodně zpracovat jak velká témata, tak drobné životní momenty. Jedním slovem dokonalé.“

– Elin Hinderbrand

„Tuhle knihu si ponesu v srdci až do konce života.“

– Barbara Kingsolver

„Dovedně spletená a detailně uchopená historie jedné rodiny, překypující tepem hmatatelného lidství a nabitá moderním poselstvím, před níž nedokážete zavřít oči.“

– Oprah Daily

„Fascinující! Rychlé tempo a strhující děj přináší řadu otázek, například: Co se stane, budeme-li se řídit zákony určenými k útlaku a ne těmi, jež mají chránit?“

– USA Today

„Usmívala jsem se, plakala jsem i zuřila. Z každé stránky tryská soucit, láska, bolest a upřímnost... Až si tenhle román přečtete, uvidíte svět jinýma očima.“

– Emilie Pine

„V tomto silném komorním příběhu vás autorka nutí stát čelem k vlastním předsudkům. Daří se jí to prostřednictvím chytrých a často dojemných příkladů lidského chování, do nichž nenápadně vplétá obtížně uchopitelné pravdy.“

– The Guardian

„Román mě pohltil od první stránky, zejména překvapivé líčení prudérnosti, takzvaně civilizovaného chování a všeho, co zůstalo nevysloveno. Nádherné čtení.“

– Clare Chambers

Rodinná záležitost

Claire Lynch

Rodinná záležitost

Přeložila Alžběta Komrsková

metafora

Copyright © 2025 by Claire Lynch

First published by Chatto & Wyndus in 2025

Translation © Alžběta Komrsková, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8734-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-8733-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3658-2 (print)

proč by nemělo
něco, co jsem vždycky
znala, být tím
nejlepším. miluji
tě od svého
dětství,
už od dob,
kdy byl jeden den
jako druhý, náhodný
růst a vánek, neměnná
láska, sendvič
uprostřed
dne

Z básně „Burákové máslo“, Eileen Myles, 1991

Sbírala jsem houby na samém okraji
hrůzy, ale nenechte se zmást, tohle není ruská
báseň, tohle není někde jinde, ale tady,
naše země se přibližuje své vlastní pravdě
a hrůze, svým vlastním metodám,
jak nechat lidi mizet.

Z básně „Co je tohle za dobu“, Adrienne Rich, 1995

Všem, kteří se snaží ze všech sil.
Víc už dělat nemůžete.

A large, white, circular shape with a cracked, shell-like texture is centered on a vibrant yellow background. The cracks are irregular and deep, revealing the yellow background within. The white shape has a rough, painterly texture with visible brushstrokes.

**Červenec
2022**

Nečekaná položka

Pět a půl hodiny poté, co zjistil, že umírá, zajel Heron do svého oblíbeného supermarketu. Vzhledem k absenci alternativy a také proto, že byl čtvrtek, se rozhodl držet své obvyklé rutiny.

Není žádným tajemstvím, že Heron rád chodí nakupovat potraviny ve čtvrtek. Večer, pokud je to možné, nejdříve však pozdě odpoledne. Rodina si ho kvůli tomu dobírá, kvůli jeho absurdní zatvrzelosti.

„Žij taky trochu,“ řekla jeho dcera minulý týden, „běž si nakoupit v pondělí ráno. Jen to zkus.“

Ale čtvrtky jsou klidné a to mu vyhovuje. Čtvrtky jsou rozumné. Heron rád začíná víkend s plnou lednicí, ačkoliv jeho víkendy se teď, popravdě, příliš neliší od zbytku týdne.

Vyjede po eskalátorech a najde malý nákupní vozík. Odjakživa ho považuje za dokonalý kompromis, jelikož velký vozík je poněkud přehnaný, ale košík mu nestačí. Heron je při nakupování ukázněný, každou položku umísťuje do znovupoužitelného sáčku označeného podle kuchyňské skříňky, do které jeho obsah patří. Čisticí prostředky ukládá jinak než chleba. Nespěchá, nezapomene na mléko ani nerozmačká

salát. Heron nepatří k lidem, které rozčiluje, když se čas od času změnění rozmístění regálů. Vlastně si to docela užívá, ten náznak honby za pokladem při hledání marmelády. Kdyby se ho někdo zeptal, nedokázal by říct, proč nakupuje právě tímto způsobem. Ten systém mluví sám za sebe.

Heron dotlačí vozík do nejdlejšího, nejchladnějšího kouta supermarketu. Pro mražené zboží chodí ze zjevných důvodů až na závěr. Dnes ve výrazné odchylce od zaseté rutiny odsune posuvné víko mrazáku, uhladí pytle brambor ve tvaru smajlíků a vleze dovnitř.

Spíše než chlad ho ze všeho nejdříve zaujme zápach. I s otevřeným víkem je vzduch v mrazáku zatuchlý a škrobovitý. Ke svému překvapení zjišťuje, že pultový mrazák je vlastně docela pohodlný, i když mu pod kolena začíná do kalhot prosakovat námraza. Heron si srovná lopatky, natáhne nohy a uvelebí se na usměvavých bramborách. Leží bez hnutí v tlumeném klidu mrazáku a žije.

Heronovi bylo doktorky, mladé ženy, která si navzdory snaze zachovat kamennou tvář nervózně pohrávala s perem, svým způsobem líto. Říct to někomu nahlas přece nemůže být snadné.

„Máme letáčky. Taky existují webové stránky,“ řekla a pak se téměř neznatelně pohnula a dotkla se stolu, aby mu naznačila, že přinejmenším tuhle část má za sebou. Heron příliš rychle vstal, zachytil se bundou o židli a nesmyslně prohlásil: „Je voděodolná.“

A přesto v tom mrazáku nebyla taková zima, jak čekal, anebo tam bylo tak chladno, že už to nedokázal rozeznat, i to byla možnost.

Heron zamžoural skrz zamlžené víko na zářivky a ocelové nosníky stropu supermarketu.

Jsou věci, které teď bude muset udělat. Věci, které bude muset říct. Přiznat.

Dívá se na led, který se rozpouští vedle jeho hlavy a leskne se na vnitřních stěnách mrazáku. Na maniakální úsměvy a prázdné oči bramborových obličejů. Dívá se na ně a je mu prima. Heronovi je tak prima, že by jednoduše mohl zůstat v mrazáku navždy, kdyby jakási žena při pátrání po mraženém hrášku neodsunula víko a nezaječela.

Je zapotřebí tří zaměstnanců supermarketu, aby ho dostali ven. Ukáže se, že je opravdu zmrzlý. Má mokré tělo a kolena ztuhlá a bolavá. Vedoucí to bere s klidem, dokonce optimisticky, když říká: „Dostaneme vás odtamtud, pane, ano?“ a „Máme někomu zavolat?“

Teprve když Heron dorazí domů, pochopí konečně tón jeho hlasu. Klidný, tolerantní – jako by muž ležící v mrazáku byl prostě jednou z věcí, které člověk během pestré kariéry v maloobchodu tak nějak očekává. V tu chvíli Heron pochopí, co vedoucí viděl. Zmateného starce, který to nemá v hlavě v pořádku. Ne tak docela.

Lokální zprávy

Před spaním Heron zavolá z pevné linky své dceři. Když je doma, mobilní telefon používá jen nerad.

„To jsem jen já,“ řekne jako obvykle. Pak se odmlčí a čeká, až řekne „Ahoj, cizince,“ nebo „Dlouho jsme se neslyšeli,“ tak jako každý večer.

Když se Maggie Herona zeptá, jaký měl den, má toho spoustu co říct. Poví jí o mladém páru odnaproti, který vysévá nový trávník, jako by si ani nevšimli zákazu zalévání zahrady hadicí. Detailně jí vypráví o zajímavém rozhlasovém dokumentu o větrných elektrárnách. Slyšela ho?

Neslyšela.

Heron mluví a Maggie pozorně přitakává.

Mhm. Jo. „Zajímavé,“ řekne, nebo „Milé.“

Heron mluví, ale některé věci nezmiňuje. Například nemocnici. Supermarket. Některé věci je lepší opomenout, domnívá se Heron. Prozatím. Kdyby se to pokusil vysvětlit, vyznělo by to špatně. Místo toho se drží bezpečných témat: nového katalogu semínek, který včera přišel. Tři kávy, které na něj čekají na věrnostní kartičce. Maggie poslouchá a čeká na odmlku, pří-

ležitost ukončit hovor slovy: „No, radši už tě nebudu zdržovat. Běž spát.“

Heron ji nechá, je to únik pro oba.

„Ty taky.“

„Tak dobrou. Dobrou noc.“

„Tak sem s tím,“ řekne Conor. „Jaká je nejnovější tisková zpráva ze sousedovy půdní vestavby?“

„Není co hlásit,“ odpoví Maggie svému manželovi. „Dneska je okurková sezóna.“

Nalije dvě sklenice vína vychlazeného z lednice, na čtvrtední večer trochu moc plné. Když jednu podá Conorovi, vidí, že je trochu zklamaný. Heronovy noční telefonáty bývají obvykle vydatným zdrojem historek. Maggie jednou slyšela Conora na večírku, jak s přáteli žertuje, že ví o tchánově problému se mšicemi víc než o politice na Blízkém východě. Věděla, že by se měla smát s ostatními, vidět tu humornou stránku Heronova podivínství. Ale Maggie to nikdy vtipné nepřipadalo. Nevadilo jí, že jí táta říká všechno; vždycky to tak bylo. Všechny ty drobné detaily o jeho dni, jeho myšlenky a teorie. Conor to nedokázal pochopit, nebo možná ani nechtěl. Místo aby se zasmála, Maggie přede všemi prohlásila: „Možná bys měl číst noviny trochu důkladněji, drahoušku,“ a z večírku jeli domů v napjatém tichu.

Když jsou skleničky prázdné, zamknou dům a nakrmí kočku. Conor si nachystá notebook a nabíječku do práce, aby ráno

ušetřil čas. Maggie zkontroluje rozvrh na ledničce, všechno, co budou zítra děti potřebovat. Tomova hokejka, obědy, formulář ohledně Oliiviina školního výletu, který musí Maggie podepsat. Jsou tu různé věci na další den i na ten následující. Je její práce si je pamatovat, i když děti už dávno nejsou mimina, i když je Conor dospělý muž, který je víc než schopný zvládnout i náročnější úkoly než si sám přečíst rozpis rozvozu dětí na kroužky. Přesto to dělá. Stará se, aby všechno šlapalo, jak má.

A stylized, cracked white circular shape, possibly representing a flower or a cracked egg, is centered on a vibrant yellow background. The white shape is composed of several segments separated by deep, dark cracks. The yellow background has a textured, brush-stroke appearance.

**Červenec
1982**